

Щодо міських банків, то вони існують не у всіх містах, а тільки у великих (Шанхай, Пекін, Чженчжоу). Їхнім головним завданням є видача кредитів для підтримки і розвитку інфраструктури міста, в якому вони розташовані.

Наявність таких банків із закріпленням за кожним з них певних обов'язків дала не абиякий поштовх як виробництву та іншим процесам всередині країни, так і посилила експорт продукції закордон завдяки своїй політиці відкритості. Відповідно, це все сприяє посиленню впливу Китаю на міжнародній арені, та настільки, що зараз фраза: «Китайська економіка та американська економіка – рівноцінні конкуренти» звучить як констатація факту, а не смілива заява. В цьому вираженні вже немає нічого незвичного.

На сьогодні китайська банківська система вважається найбільшою в світі. Про це пише «Financial Times». Загальна вартість активів китайських банків у кінці 2016 року перевищила 33 трильйона доларів, таким чином випередивши банки Єврозони, активи яких видання оцінило в 31 трильйон доларів. Зазначається, що банківська система КНР більш ніж утричі більше ВВП країни. Експерти вважають, що це пов'язано зі збільшенням кредитування, яке уряд стимулював після кризи 2008 року, щоб послабити її наслідки. При цьому економісти впевнені, що збільшення банківської системи КНР не привід для радості через високі кредитні ризики і неефективність розподілу ресурсів. [2]

Зараз Китай навіть перевищує валютні резерви Японії, Швейцарії, Саудівської Аравії і Росії разом узятих, так як володіє найбільшою їх часткою.

Навіть така економічно сильна держава, як Китай має свої недоліки, які конкретно зараз ми можемо бачити в банківській системі цієї країни, незважаючи на усі плюси. Хоч і Пекін проводить реформи щодо пониження фінансових ризиків, нарощування боргів підприємств, хоч Китай і продовжує інвестувати в інші країни та залучати інвестиції сам, але різні джерела вже прогнозують сповільнення подальшого економічного розвитку економіки країни.

Література:

1. Is China the new idol for emerging economies? [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.ted.com/talks/dambisa_moyo_is_china_the_new_idol_for_emerging_economies

2. Банківська система Китаю стала найбільшою у світі. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ua.korrespondent.net/business/economics/3823332-bankivska-systema-kytau-stala-naibilshoui-u-sviti>

3. Економіка Китаю: його найпотужніша зброя чи слабке місце? [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.nato.int/docu/Review/2009/Asia/rise_china_geopolitical/UK/index.htm

Зоряна СОРОКІВСЬКА

*к.е.н., доцент кафедри банківської справи
Тернопільський національний економічний університет*

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ РЕПУТАЦІЙНИМ РИЗИКОМ БАНКУ

Сучасний комерційний банк – це, перш за все, фінансовий посередник, основною метою діяльності якого є отримання прибутку і надання послуг юридичним та фізичним особам. Тому для банку добра ділова репутація – це важливий фактор успішної діяльності. Із діловою репутацією банку тісно пов'язаний репутаційний ризик банку, який є найменш дослідженим і фактично слабо керованим, тому недооцінюється багатьма комерційними банками. Управління репутаційним ризиком

банку є особливо важливим та необхідним сучасним банківським установам, оскільки результатом втрати ділової репутації банку може бути відтік клієнтів, зменшення розмірів фінансової підтримки контрагентів і кредиторів, втрата ринкових позицій і як наслідок, зниження прибутковості, а й іноді виникнення значних збитків.

Ділова репутація і ризик її втрати уже давно є предметом ризик-менеджменту в багатьох бізнесових сферах, особливо тих, в яких відносини між виробниками послуг та споживачами повністю базуються на довірі. Так закордоном своїй діловій репутації особливу увагу приділяють страхові компанії, медичні асоціації, інвестиційні компанії, оскільки вони вже давно зрозуміли які втрати можуть понести навіть від найменшого її коливання. Якщо ж говорити про банки, то проблема втрати ділової репутації стала об'єктом дослідження як у зарубіжних, так і вітчизняних вчених зовсім недавно.

Фактично, у 2002 р. Базельський комітет з банківського нагляду і регулюванню показав, що не тільки кредитні ризики здатні призвести до банкрутства банків. Особливу увагу Базель 2 звертає саме на репутаційний ризик, або ж як його ще називають ризик втрати ділової репутації. Даний вид ризику визначається як можливість виникнення збитків в результаті зменшення кількості клієнтів/контрагентів внаслідок формування в суспільстві негативного уявлення про фінансову стійкість банку, якості послуг що надаються або діяльність в цілому [1, с.56].

Управління репутаційним ризиком дозволить укріпити імідж і репутацію банку серед клієнтів і контрагентів, підвищити рівень їх довіри і лояльності, розширити клієнтську базу і, як наслідок наростити дохідність банківського бізнесу.

Загалом процес управління репутаційним ризиком банку є безперервним, і базується на кваліфікаційній оцінці репутаційних активів і ризиків і являє собою комплекс заходів по формуванню, підтримці, захисті і перспективному розвитку репутації і мінімізації ризиків її втрати [2, с. 6]. Для досягнення зазначеної мети передбачається проведення взаємопов'язаних організаційних, технологічних, інформаційних, фінансових і юридичних заходів, об'єднаних єдиною технологією.

Основними цілями управління репутаційним ризиком банку є:

- збереження, підтримання і поліпшення сприйняття образу банківської установи корпоративною аудиторією;

- зменшення рівня можливих збитків;

- нарощення фінансових результатів діяльності.

Завдання при цьому полягають в наступному:

- необхідність ідентифікації і оцінки репутаційного ризику;

- виявлення слабких сторін, які впливають на репутацію банку, тобто джерел і причин репутаційних ризиків;

- отримання і оперативне коригування відомостей про величину репутаційного ризику;

- недопущення досягнення репутаційним ризиком критичних розмірів.

Одним із сучасних напрямків захисту репутації банків та інтегрування репутаційного ризику в структуру ризик-менеджменту повинна стати розробка єдиної системи GRC – корпоративне управління, ризик-менеджмент, комплаєнс [1, с.56]. Ця система базується на принципах Базельського комітету з банківського нагляду та регулювання. Корпоративне управління є однією із складових управління ризиками на основі інформаційної інтеграції служби управління ризиками, комплаєнс контролю і внутрішнього контролю. Подолання розрізненості інформації на рівні

корпоративного управління дозволить ефективно працювати з усіма ризиками банків, в тому числі із репутаційним.

Безпосереднє управління репутаційним ризиком банку на практиці повинно включати в себе процес виявлення, ідентифікації, оцінки, моніторингу, контролю і обмеження рівня ризику. Особливої уваги заслуговують такі складові даного процесу як виявлення, ідентифікація та оцінка репутаційного ризику, оскільки вони є першими елементами системи управління і саме вони дають можливість мінімізувати даний ризик на ранніх етапах [3].

Виявлення та ідентифікація репутаційного ризику здійснюється шляхом збору, узагальнення та систематизації інформації про ділову репутацію банку. Для цього служба ризик-менеджменту повинна опрацьовувати матеріали, які появляються в засобах масової інформації про банк, використовувати при цьому також усі можливі джерела такі як різного роду опитування як клієнтів, так і контрагентів. Інформація, яка повинна опрацьовуватися службою ризик-менеджменту банку, повинна також охоплювати і засновників банку, афілійованих з банком осіб, його працівників, основних клієнтів та партнерів, оскільки їхня репутація безпосередньо має вплив на формування репутації банківської установи. На основі проведеного аналізу та узагальнення отриманої інформації служба ризик-менеджменту формує оцінку, власне мотивоване судження щодо репутаційного ризику, стану ділової репутації банку, а також що є надзвичайно важливим, про потенційні проблеми в даній сфері.

Підсумовуючи все вище викладене, слід зазначити, що управління репутаційним ризиком банку повинно бути частиною комплексної системи ризик-менеджменту банку. Усі зацікавлені особи, починаючи від керівництва банку і закінчуючи його працівниками повинні приймати участь в процесі управління даним ризиком і спрямовувати спільні зусилля на формування позитивного сприйняття банку.

Література:

1. Кораблева О.Н. Репутационные риски в системе риск-менеджмента коммерческого банка / О.Н. Кораблева // Российское предпринимательство. - 2013. - №24(246). - С.55-60.
2. Важенина И.С. Деловая репутация банка: особенности формирования и управления / И.С. Важенина // Финансы и кредит. - 2006. - №27. - С. 2-8.
3. Николаев С. В. Основы методики оценки риска потери банком деловой репутации / С. В. Николаев // Внутренний контроль в кредитной организации. - 2010. - № 3. Режим доступа: <https://www.lawmix.ru/bux/3151>.

СОРОКІВСЬКИЙ А. Р.

студент 4-го курсу факультету фінансів

Тернопільського національного економічного університету

Науковий керівник:

к.е.н., доцент кафедри банківської справи Галіцейська Ю.М.

КЛАСИФІКАЦІЯ БАНКІВСЬКИХ РИЗИКІВ, АНАЛІЗ ТА МЕТОДИ УПРАВЛІННЯ НИМИ

Сучасний розвиток ринку банківських послуг супроводжується значною ризикованістю, яка зумовлена постійною дією екзогенних та ендогенних чинників. У зазначеній ситуації актуальності набуває створення ефективної системи управління ризиками в банках, їх дослідження та аналіз.

Банківський ризик слід розглядати як ймовірність недоотримання доходів або зменшення ринкової вартості капіталу банку внаслідок несприятливого впливу